

ŠTRNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Nestáva sa, že biskup pošle kňaza pôsobiť do farnosti, odkiaľ pochádza. Keď som po vysviacke dostal dekrét za kaplána do Detvy, tak ma niektorí spolubratia – dá sa povedať – ľutovali, že to nebude dobré, lebo som pochádzal zo susednej farnosti a citovali mi práve slová dnešného evanjelia. V mojom prípade to bolo práve naopak, lebo som tam bol kaplánom päť rokov a na Detvu mám tie najkrajšie kňazské spomienky.

V prípade Pána Ježiša z dnešného evanjelia to bolo opačne. Vieme, že Nazaret nebolo jeho rodné mesto, to bol Betlehem, ale od návratu Svätej rodiny z Egypta, kde boli asi tri roky, sa sv. Jozef s rodinou vrátil do Nazareta, kde Ježiš žil skrytým životom až do svojho tridsiateho roku. Celý ten čas, odkedy začal dospievať, ho sv. Jozef priučal svojmu remeslu – stolárčine. Neskôr, keď sv. Jozef zomrel, tak Ježiš pracoval ďalej v tomto odbore, aby uživil seba a svoju matku - Pannu Máriu. Keď prišiel stanovený čas, opúšťa Nazaret, prichádza do Kafarnauma a jeho okolia, kde ohlasuje evanjelium a už robí aj nejaké zázraky. Pravdaže, chýr o ňom sa veľmi rýchlo šíril nielen do blízkeho okolia, ale tieto zvesti sa dostali aj do uší obyvateľom Nazareta. Po krátkom čase prichádza Ježiš aj domov, aby navštívil svoju matku a keďže bola sobota aj on vošiel do synagógy, aby si vykonal sobotnú povinnosť. Predstavený synagógy ho vyzval, aby prečítal stať z Biblie a povedal k tomu svoj komentár tak, ako to bolo zvykom. Evanjelista Lukáš 4, 16-30 (odporúčam prečítať) píše podrobnejšie, že Ježiš vošiel v sobotu do synagógy, kde prečítal stať z proroka Izaiáša a povedal, že sa práve tieto slová vzťahujú na neho. To znamenalo, že o sebe prehlásil, že on je ten očakávaný a prorokmi predpovedaný Mesiáš. A toto vyvolalo u poslucháčov pobúrenie a reakciu. Takéto poznámky o ňom hovorili: „Či to nie je tesár, syn Máriin? Či jeho bratanci a sesternice nežijú s nami?“ A to len preto, aby nemuseli uznať pravdu, ktorú im prednášal, teda učenie, ktoré im podával. To učenie znamenalo zmeniť svoj život. Lenže zmeniť seba a svoj život je často aj veľmi ťažké, a preto je lepšie žiť v starých zaužívaných koľajách. Natol'ko boli nahnevaní, že ho chceli vyvliecť na okraj mesta, kde bol veľmi strmý a hlboký skalný zráz, odkiaľ ho chceli zhodiť, aby sa zabil. On sa im vymkol z rúk, čudoval sa ich nevere, urobil tam len málo zázrakov a z Nazareta odišiel.

Takýto postoj rodákov sa nepáčil Ježišovi a určite sa nepáči ani nám. Povedali by sme si tak pre seba, keby sme my boli na ich mieste, tak by sa to Ježišovi nemohlo stať, čo sa mu stalo. Určite? Nepodobáme sa neraz aj my kresťania Nazaretčanom? Čo sa nám všetko v Cirkvi nepáči. Nepáči sa nám kňaz a jeho homílie, lebo nás napomína na zmenu svojho života k lepšiemu. Čo sa má čo do mňa starať Cirkev či farár, ja si svoj život žijem tak, ako sa mne páči. A mnohé iné poznámky. Meniť seba k lepšiemu životu je ťažké, a preto radšej ostanem vo svojich starých zabehaných stereotypoch. Počas mojich štúdií na teológii sme mali veľmi dobrého pána špirituála, ktorý sa staral o náš duchovný rozvoj. Viedol nás k tomu, aby sme si dobre všímali svoju povahu, svoje nedostatky a pri každej svätej spovedi na prvom mieste sme mali spovedníkovi povedať, ako sa mi darilo v tejto či inej chybe pokročiť. Nato sme mali každý deň pred obedom v kaplnke takzvané partikulárne (čiastočné) spytovanie svedomia, kde sme si mali uvedomovať rast alebo klesanie vo svojej povahe. Toto som praktizoval aj vo svojom kňazskom pôsobení najmä pri duchovnom vedení mládeže. Nezabudnem na jeden príbeh vysokoškolačky, ktorá sa mi post'aržovala na svojho starého otca. Môj starý otec je veľmi nervózny, hreší, nadáva a čím je starší je horší. Stará mama už nemá na neho nervy. Keby bol mal od mladých rokov také duchovné vedenie, ako mám vďaka vám ja, určite by na starosť nebol taký. Ďakujem vám duchovný otec za to, že som pochopila, čo znamená pracovať na sebe cez spytovanie svedomia a cez sviatosť zmierenia.

Pochopila som, že svätá spoveď je na prvom mieste sviatosťou na odpustenie hriechov, ale zároveň aj formuje moju povahu a charakter. Vyžaduje to síce trpezlivú prácu na sebe, ale stojí to za to.

Nuž, milí priatelia, dúfam, že som vás povzbudil k mravenčej práci na sebe, na budovaní svojho duchovného aj povahového rastu života. Duchovný život sa nebuduje rýchlo, lebo každý z nás má svoje nedokonalosti v povahe, ktoré často zapríčiňujú pády a hriechy, ale trpezlivou prácou sa dá dosiahnuť veľa, lebo platí staré latinské porekadlo: ***„Kvapka nevyhlbuje jamu do skaly silou, ale častým padaním.“***

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.